

Nejlepší příspěvky soutěže „O nejzajímavější muzejní kufřík“

Věková kategorie 14 – 18 let

1. MÍSTO

Autorka: Kateřina Mazancová (České Budějovice)

Název: Babiččin zachránce (Retro hity)

Do nové rodiny jsem se dostal v šedesátých letech. Sloužil jsem hlavně pro cesty do pionýrských táborů. Jelikož jsem z tvrzeného papíru, nechávali mě daleko od vody a dešťů pod postelí nebo na skříni, odkud nebyl zrovna nejlepší výhled na okolí. Postupem času jsem ztratil hodnotu finanční i hodnotu pro svou majitelku. Poslední výlet co se mnou podnikla, byl k rybníku Dřevo u Horní Pěně. Užívala si ve vodě se svými kamarádkami až do noci, kdy si lehla do trávy na deku. Ona usnula, ale já cítil nebezpečí. V hluboké noci se roztrhla mračna a začalo pršet. Všichni se probudili a schovali se pod deštníky nebo pláštěnky, jenom moje majitelka ve své zoufalosti využila mého víka i dna abych mohl posloužit jako ochrana před studenými kapkami. Asi proto jsem zůstal tak dlouho v jejím bytě a pěkně v suchu za své pohotovostní služby. Doufám, že tu zůstanu po příští generace nebo do dalšího deště.

2. MÍSTO

Autorka: Tereza Kydlíčková (Plzeň)

Název: Kufřík vzpomínek

Když jsem v roce 1939 v Chebu spatřil, z otevřeného okna místní továrny na cestovní zavazadla, poprvé světlo světa, nejlépe bych asi udělal, kdybych z něj hned vyskočil. Při troše štěstí bych totiž spadl rovnou na hlavu německému kancléři Adolfu Hitlerovi, který tehdy Chebem projížděl. Místo tohoto, leč hrdinského, tak velmi krátkého života jsem se dostal do rodiny Mařenky Zaspalové, rovnou pod vánoční stromeček. Od té chvíle jsem jí doprovázel celým jejím dětstvím. Když jako šestiletá vyrážela nejdříve k prvnímu přijímání, poté do školy. Jak s kamarádkami vyráběly slaměné panenky anebo k 7. narozeninám dostala housle. Naše cesty se však rozešly s nástupem Mařenky na vysokou školu do Prahy. Byla už holt dospělá. Já i s celým jejím dětstvím jsem proto skončil na půdě jejich Chebského domu a díky jejím „pokladům“ na ni vzpomínám dodnes.

3. MÍSTO

Autoři: Jan Janáček, Adam Bajger, Tereza Boženská, Michal Vašátko, Tony Skřípčák, Petr Červenka (Ostrava-Hrabůvka)

Název: Tajemství zavazadla (Podkroví je pokladnice tajemství...)

Ležel na půdě snad celé věky a nikdo si ho nevšímal. Kdyby na mě tehdy nevypadl z dědovy staré skříně, když jsem v ní hledal šroubovák, nikdy bych jej neotevřel. Starý zaprášený kožený kufr, s hliníkovým rámem a mechanickým zámekem na klíček. Nemohl jsem odolat a nahlédl jsem do něj. Nikdy bych si nemyslel, že v něm mohu najít to, co jsem tehdy spatřil. Pod štosem úředních vyhlášek a služebních příkazů pohraniční stráže, se skrývaly staré hadry, kabát a mezi nimi se válely nástroje nezbytné pro rychlé cestování z místa na místo. Vedle švýcarského nože zde byl starý otvírák na konzervy. Co mě však dostalo, byl malý zašlý medailonek, který mi přišel povědomý. Viděl jsem jej na fotkách babičky, která jej měla prý od svého dědečka. Když jsem odkryl vrchní list papírů, objevil jsem fotku své babičky se svým dědečkem, vedle děkovného dopisu, od někoho, koho děda převedl přes hranice. Děda zřejmě nebyl jen uprchlík, ale také hrdina. Jmenoval se Josef Hasil.

Věková kategorie 9 – 13 let

1. MÍSTO

Autorka: Adéla Zelenková (Zbraslavice)

Název: Petrolejová lampa z vysokého kola ("Ať žije cyklista!")

Při vyklízení půdy jsem našla starý kufr. Když jsem kufr otevřela, objevila jsem zajímavou věc. Nikdo nevěděl, co to je, až moje babička nám začala vyprávět o jejím dědečkovi. Řekla nám, že tato neznámá

věc je vlastně petrolejová lampa na vysoké kolo, které její dědeček vlastnil. Dozvěděla jsem se, že můj prapradědeček Antonín byl velký sportovec, který rád jezdil na vysokém kole a o svých zážitcích často vyprávěl. Aby mohl jezdit i v noci, koupil si lampu, která se montovala do středu předního kola. Těchto lamp se do dnešní doby dochovalo jen málo, protože při pádu kola rozsvícená lampa většinou vybuchla. Podle novin nalezených v kufríku si prapradědeček lampu schoval jako vzpomínku asi v roce 1892. Na přelomu století pokročila technika natolik, že na vysokých

kolech již nikdo nejezdil. Začala se vyrábět kola podobná těm dnešním.

2. MÍSTO

Autor: Miloš Fiala (Brno)

Název: Kufr RAF

Kufr, o kterém mi povyprávěl děda, má neobyčejnou historii. Kufr doprovázel strýce mého dědy při jeho pobytu ve vojenském útvaru RAF v Anglii v letech 1938-1945. V kufru měl strýc uloženou uniformu letce RAF, dokumenty, dopisy, fotografie, básně, povídky a malované obrázky. Mezi dokumenty děda našel dopisové korespondence s kamarády-letci, kteří se nedočkali konce války, protože byli sestřeleni. Další dokument, který v kufru byl, je povolení ke sňatku strýce a tety, které obdrželi od československého prezidenta Edvarda Beneše. Na fotografiích je zachycena

dlouhá cesta vojáků, kteří chtěli vstoupit do mezinárodních jednotek – cesta lodí z Casablanky, přes

Francii až do Anglie. O vlastenectví svědčí zachovalé básnické pokusy strýce, jeho povídky a malované obrázky. V básních opěvuje rodnou vlast při pohledu z letadla. Jedna z nejzajímavějších věcí, kterou děda v kufru našel, byl letecký budík ze sestřeleného německého letadla.

3. MÍSTO

Autorka: Tereza Kašperková (Průhonice)

Název: Příběhy kufru

Příběh tohoto vzácného a velice starého kufru začíná již na konci 19. století. První majitel byl otec jednoho z advokátů v Jindřichově Hradci, Pan Musil. V té době byl kufr určitě mnohem zachovalejší a na svou dobu jistě moderní. Pan Musil s ním procestoval Ameriku a po té ho věnoval synovi. Jemu se ale nehodil, tak ho dal k popelnicím s domněním, že si ho někdo vezme. Vzala si ho stará žena, která ho dala svému synovcovi, když musel do války. Synovec bohužel ve válce zesnul a už staré zavazadlo našel mladý vědec, kterému se

hodil. Kvůli povolání odjel do Ruska, kde ho přenechal rodině, která nutně potřebovala odcestovat do tehdejšího Československa. Odkad se dostala neznámo jak k mé babičce, která ho má do teď ve sklepě.

Zvláštní cena poroty

Autoři: Mateřská škola Hvozdná (okres Zlín) - Kapitáni – třída Mateřské školy Hvozdná

Název: Kufr Lízy Holubové

Pro účast v soutěži jsme získali starý lodní kufr. Jedinou indicií k jeho historii jsou písmena H.L. Po dlouhém přemýšlení jsme dospěli k názoru, že jedná o počáteční písmena jména majitele. První bude příjmení a druhé jméno. Příjmení na písmeno H jsme mnoho nevymysleli, takže vyhrálo jméno paní učitelky – Holubová. S křestním jménem na L už to bylo lepší a nad Lukášem, Lenkou, Luckou a Lindou nakonec vyhrála Líza. Líza Holubová byla dle našeho názoru odvážná dcera cestovatele Emila Holuba a tento kufr použila na své cestě do Afriky jak je vidět z přiložených obrázků.

NÁRODNÍ
MUZEUM

2 dotkni se!
století!

